

A romantic couple is shown in a close embrace, kissing on a beach. The man is shirtless and has his arms around the woman. They are lying on a white towel or blanket. The background shows the ocean with waves and a starfish on the sand in the foreground.

JSEM RÁD, ŽE...

Martina Šeborová

Jsem rád, že...

Martina Šeborová

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

**Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 13. a 1. elektronickou
publikaci v edici SOLIS
První vydání, 1. elektronické
Autor © Martina Šeborová
Veškerá práva vyhrazena.**

**Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být
kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.**

ISBN 978-80-88652-67-0 (PDF)
ISBN 978-80-88652-68-7 (ePub)

Anotace:

Když Vendy opouštěla soudní síň kvůli rozvodu, netušila, že za tři hodiny bude sedět v letadle, které letí směr Ibiza. Dokonalý ráj na zemi. Sluncem zalité pláže, pohlcující slanou vůni středozevního moře, a koktejlové drinky si však neužívá dle plánu. První dny jen smutní na pokoji a nechce nikam chodit. Naštěstí její dvě nejlepší kamarádky ji přesvědčí k akci. Nakonec se rozhodne si svou dovolenou užít. Jak se změní její život, když se vydá s Ninou a Jolou na party? Za mixážním pultem totiž bude stát mistr R...

Kapitola 1.

Tohle manželství bylo předurčeno k záhubě již v den, kdy jsem prošla uličkou k oltáři. Nikdy nepochopím, proč mi rozum nezavelel utéct, dokud jsem měla ještě čas. Místo toho se moje srdce rozhodlo podrobit mě tomu největšímu ponížení v podobě nevěrného manžela a dítěte, které čekal se svou mladou milenkou. O pět let mladší, abych upřesnila fakta.

A jak se k němu před soudní síní lísala.

David mi pouze oznámil, že mě opouští kvůli náhodě, kterou mi nechtíc objasnila těsně před slyšením jeho matka. Prý se nemůže dočkat vytouženého vnoučete, které jsem jí nebyla schopná dát. Když jsem ta slova uslyšela, krve by se ve mně nedořezali. Překazilo mi to mé plány. Jasně, naše manželství se dost často potýkalo s nějakou krizí, ale myslela jsem, že za poslední rok se náš vztah změnil k lepšímu. Já měla svou práci konečně plně v rukou a nabídky na

koordinaci svateb se jen hrnuly. Byli jsme s Davidem šťastní. Jenže mě nenapadlo, že u něj za to může blondatá kráva, která neudrží kalhotky na svém místě. A jak se k němu před soudní síní lísala. Chtěla jsem po ní skočit a vytrhat jí ty bujné kadeře z hlavy. Znáte ten záběr z dokumentů, kdy šelma útočí na nevinné zvíře? Tak tohle byla přesně moje představa. Jenže to nevinné zvíře jsem v tomhle případě byla já. Skončila jsem smutná, opuštěná a naprosto v depresi. Celé soudní řízení bylo náročné, i když za mě většinou mluvila právnička. Nemohla jsem zvednout oči a podívat se přímo před sebe. Pořád to pro mě bylo hodně bolestivé. Nedokázala jsem stát se vztyčenou hlavou a bojovat alespoň za to málo, co ze mě zbylo. Měl moje srdce v hrsti a pomalu ho drtil na kousky.

„Budete k tomu chtít ještě něco dodat?“ pošeptala mi do ucha žena, která seděla vedle mě. Jediné, na co jsem se vzmohla, bylo prosté zakroucení hlavou. Chtěla jsem co nejrychleji vypadnout. Motala se mi hlava a nohy mě nechtěly poslouchat. Moje síly

stačily na odchod do parku, který byl schovaný mezi budovami městského soudu.

Dosedla jsem na lavičku a čekala na moje dvě nejlepší kamarádky. Dostaly za úkol mě po tom fiasku odvést domů. Ani nevím, proč jsem rovnou nepoprosila, aby se mnou byly po celou dobu procesu. Asi nějaká moje část doufala, že k rozvodu nakonec nedojde. Po rozhovorech s právníky jsem si myslela, že půjde jen o chvilkovou záležitost, a nakonec se to mezi námi dá zase do pořádku. Jenže místo toho jsem svému bývalému měla převést dva miliony jako vyrovnání za dům, který mi ještě před svatbou odkázala moje babička. Protože vlastnil svoji prosperující firmu, kde prodával sekačky, traktůrky a ostatní věci potřebné k udržování zahrad, moje peníze nepotřeboval. Soudkyně však naznala, že do mého majetku investoval velkou část peněz a tu jsem mu měla podle jejích slov vrátit. Když se vzdal práva na odvolání, zvedl se mi z něj žaludek.

Jak já ho nenávidím!

Z dálky se ozvalo moje jméno, ale já nechtěla zvednout zrak nikam, kde jsem mohla narazit na ty dva. Nesnášela jsem ho, moje srdce bolelo a ten pohled bych zkrátka nezvládla. Vnitřnosti se mi stahovaly jenom při představě, jak se s ní líbá, objímá a...

„Zlato.“ Dva páry rukou mě pevně objaly a já se konečně zhroutila. Slzy mi tekly proudem a nedaly se zastavit.

„Jsme tady s tebou.“ Jola a Nina, moje nejlepší kamarádky, opory i v těch nejhorších dnech. Stály při mně od vzniku JNV agentury. Nejdřív to byl na vysoké jen takový nápad a plánování se ubíralo spíše k narozeninovým oslavám, party na kolejích nebo školním akcím. Ale proč zůstat pozadu. Když jsem organizovala svou svatbu s Davidem, Ninu napadlo, že bychom svou nabídku mohly rozšířit o plánování nejšťastnějšího dne každé ženy. První dva roky byly peklo. Objednávky se nehrnuly, dokud k nám nepřišla Amálie Dostálová. Jedna z představitelk našeho města. Dokázala člověka zničit pouhým mrknutím oka. Takže když prošla dveřmi

našeho malého salónku, myslely jsme, že nám chce vypovědět smlouvu z nájmu. Až takový měla vliv.

Jenže opak byl pravdou. Objednala si totiž svatbu pro svoji dceru. Nechtěla přilákat moc pozornosti, dokud nepropukne samotný obřad a přesně to se nám podařilo zařídit. Byla s naší prací spokojená natolik, že nás všude začala doporučovat. Z našeho malého salónku se stalo velké studium, ve kterém jsme každé z nás mohly dopřát svůj tým zaměstnanců. Poprvé se mi všechno zdálo dokonalé. Měla jsem milujícího manžela, práci snů a toužila po největším daru. Dítěti. Jenže když se začne dařit v jedné oblasti, zkrachuje jiná. V mém případě tohle odneslo manželství. Ze začátku jsem nic nepoznala, ale před půl rokem se David začal odtahovat a já to přikládala těžkostem v práci. Příčina byla ale jinde. Brzy ráno odešel, pozdě večer se vracel, pokud teda ten den vůbec dorazil domů. Pořád se omlouval a vše svaloval na moje podnikání. Podle něj jsem nedokázala vydělat tolik, takže musel pracovat za nás oba.

Když se nad svým životem zamyslím, tohle se mi vlastně stávalo často. Přesněji řečeno dvakrát. Na základní škole do posledního ročníku nastoupil do naší třídy nový kluk. Jeho rodina se přistěhovala do města kvůli práci. Hned od prvního pohledu jsem nedokázala myslet na nikoho jiného. Měl nádherné modré oči, světle hnědé vlasy sčesané na bok a na očích brýle. Shodou okolností jediné volné místo bylo vedle mě.

Jupí.

Bylo to jako osud. Celý rok mezi námi poletovaly jiskry, které se nás držely ještě do půlky prvního ročníku na střední. Naše láska kvetla každým dne, dokud nenastal moment, kdy se všechno pokazilo. Lukáš byl o pár měsíců starší než já, a tak jsme s naším poprvé čekali na mé šestnácté narozeniny. Připadala jsem si jako na obláčku, když mi pak řekl, že mě miluje. Teď ta horší část. Dva dny po našem milování mu rodiče oznámili, že se stěhují do zahraničí. Ze začátku se nám dařilo náš vztah udržovat na dálku, ale

s nárůstem povinností na škole, aktivit a různých kroužků jsme nedokázali všechno zkoordinovat.

S naším posledním vzájemným vysloveným *miluji tě*, náš vztah vlastně skončil. Další mé známosti nestály ani za řeč, aspoň ne z hlediska lásky. Jeden muž přišel a vzápětí odešel. Šlo jen o sex, teda dost laciný sex. Ani jsem si nedokázala vybavit jeden konkrétní úlet, i když trval třeba měsíc. Nakonec se z toho stala tradice. Po třiceti dnech jsem každého vyhodila.

„Vendy?“ Nina stála přede mnou a v očích se jí objevila starost. „Jsi mezi námi?“

„Podle jejího výrazu soudím, že je někde mimo náš vesmír,“ utrousila Jola a obě se začaly smát.

Moje kamarádky. Lepší jsem si nemohla přát.

„Opravdu vtipné. Jen jsem se na chvíli zamyslela,“ odfrkla jsem si. „Vám se to děje pořád.“

„Nebudu se s tebou hádat. A mimo jiné, jak se ti líbí, co říkala Jola?“ zeptala se mě Nina.

„Co?“ Byla jsem tak zabraná do svých myšlenek, že mi jejich rozhovor unikl.

„Letíme na dovolenou,“ zapištěla Nina a já vykulila oči.

„Cože budeme dělat?“ Moje kamarádka si získala mou plnou pozornost. Místo odpovědi se začala pohybovat do rytmu divokého tance. Normálně bych jí k tomu něco řekla, ale můj mozek stávkoval, takže mě nic nenapadlo.

„Za tři hodiny nám to letí. Kufry máme v autě, takže vyrážíme!“ Dřív, než jsem stačila něco namítnout, se můj zadek ocitl v letadle, které mířilo do Španělska. Je pravda, že bych si vybrala asi jinou destinaci... třeba nějaký

ostrov v Indonésii nebo Bahamy, ale i tak jsem byla nadšená. Cesta měla trvat necelých pět hodin i s mezipřistáním. Takže se mi naskytl hromada času promyslet si, co budu dělat. Vděčila jsem holkám za to, jaké jsou. I když jsem se ocitla na úplném dně, přinutily mě bojovat. Jejich štěbetání mi vždycky přišlo legrační. Milovala jsem je.

„Bože, já už vidím ty nahý těla,“ rozplývala se Nina nad letáčky s naší destinací.

„Svalnatá břicha, mohutná ramena a v trenkách úplný titán,“ opáčila Jola a já se musela začít smát. Nevybavovala jsem si situaci, kde by nezmiňovala penis velikosti obra, ale k její smůle většinou narazila na... však si to umí každý představit. Huba plná keců a dole vymeteno. Teda aspoň podle jejích historek to tak pokaždé dopadlo. Její zkušenost z minulého týdne mi utkvěla v paměti. Chlap jí řekl, jak jí rozpáře jako žábu, a nakonec vytuhl dřív, než na něco vůbec došlo. Utekla z jeho bytu dřív, než se probudil.

„Vendy?“ oslovila mě Jola. „Ty nemáš žádnou představu o tom, koho bys chtěla ojet?“

Pokrčila jsem rameny a koukala dál z okýnka. Nebylo to tím, že bych jí nechtěla odpovědět. Moje srdce se před pár hodinami roztránilo na milion kousků. Nedokázala jsem si představit, že bych se měla oddat nějakému románu na jednu noc. Chtělo se mi prostě jen spát a nic nedělat.

„Asi jí budeme muset nějakého Adonise najít,“ pronesla Nina. Měla jsem chuť ji praštit polštářem, kdybych teda u sebe nějaký měla.

„Pořádného sexy chlapa s velkým pérem, ať si holka spraví náladu,“ přidala se Jola. Nikdy mě nepřestane udivovat. Devadesát procent jejího myšlení spočívalo v představách o sexu.

„Vy jste fakt blbky,“ začala jsem se smát, „ale miluji vás.“ Kdybychom neseděly v letadle, určitě bychom se ocitly v jednu velkým objetí.